

# PÄÄKIRJOITUS

## Vastakkainasettelu vai yhteensovittaminen?



**Viime aikoina** on keskusteltu varsin paljon kirkossa vallitsevan ilmapiirin huonontumisesta. Mielipiteet ovat kärjistyneet, ja puolin ja toisin ajatellaan, ettei toista osapuolta voida hyväksyä.

Professori Antti Laato on huomiota herättävässä kirjoituksessaan viitannut anglikaanisen kirkon tapaan valita yhteensovittaminen eli integraatio vastakkainasettelun eli konfrontaation sijasta.

Piispa Heikan työryhmän mietintö on herättänyt paljon keskusteluja siitä, miten kirkossa nyt tässä tilanteessa tulisi ajatella ja menetellä. Toiset ovat mietinnön kannalla ja korostavat, etteivät pastoraaliset keskustelut enää riitä vaan on tarvittaessa turvaututtava jopa sanktioihin. Mietintö on ollut lausuntokierroksella tuomiokapituleissa. Mikkelin tuomiokapitulin lausunnossa sanotaan mm.: ”Lisäksi tuomiokapituli ehdottaa seuraavia sanamuotokorjauksia sivulle 61: ”Työnantaja voi velvoittaa naispappeuteen torjuvasti suhtautuvan kirkon työntekijän työtehtäviin, jotka voivat olla henkilön oman vakaumuksen vastaisia” ja ”Työtoveri ei voi kieltäytyä yhteistyöstä tai pyrkiä välttämään sitä työtoverinsa vakaumuksen tähden.”

Monet kirkkomme jäsenet ovat kuitenkin asiasta selvästi toista mieltä. Rakentavia ratkaisuja -vetoimuksen ovat allekirjoittaneet jo lähes 9000 kirkkomme jäsentä.

Heikan mietintö ei tunnusta kirkon moneutta. Mietintöä ei voi pitää opillisena

kannanottona, jonka tavoitteena olisi väittää, että vaikean kysymyksen perusteluilla ei ole enää merkitystä. Korkeintaan se on osoitus siitä, että kumpikaan osapuoli ei ole kyennyt vakuuttamaan toista osapuolta. Tässä tilanteessa kirkko tarvitsee aikalisän.

Tällaisessa ajattelussa on omat riskinsä. Nuoret valmistumassa olevat ja jo valmistuneet teologit eivät jaksakaan loputtomasti odottaa pääsyä kirkon virkaan. Näkemysten yhteensovittaminen edellyttää asennemuutosta: sitä että jokainen saisi toimia vakaumuksensa mukaisesti, tekemättä siitä numeroa ja loukkaamatta toista osapuolta.

Nyt on rukouksen paikka ja aika, ettemme omilla toimillamme vahingoittaisi Jumalan työtä. Turhista vastakkainasetteluista eli konfrontaatioista on luovuttava. Toisaalta kaikkea ei pidä eikä voi hyväksyä. Mutta jos tilanne on epäselvä ja jos omaa viisautta ei ole, meillä on oikeus pyytää sitä Taivaan Isältä (Jaak. 1:5). Keskustelu kirkon tulevaisuudesta ei koske ainoastaan pappeja tai teologeja. Paimenten tulee seistä yhdessä lauman kanssa. Mutta kaikessa on pidettävä kiinni Jumalan pyhästä sanasta. Silloin tulevaisuus on meidän.

Herramme on itse sanonut: ”Jos te pysytte uskollisina minun sanalleni, te olette todella opetuslapsiani. Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita.”

2.6.2006

Henrik Perret